

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№8 (83)
СЕРПЕНЬ
2011 РОКУ**

ВІВЦІ БЕЗ ПАСТУХА

**Микола
Синюк**
Єпископ

«І посходилися до Ісуса апостоли, і розповіли Йому все, як багато зробили вони, і як багато навчили. І сказав Він до них: Ідіть осібно самі до безлюдного місця та трохи спочиньте. Бо багато народу приходило та відбувало, аж навіть не мали коли й поживитись. І відпливли вони човном окремо до місця безлюдного. І побачили їх, коли плинули, і багато хто їх розпізнали. І пішки побігли туди з усіх міст та й їх випередили. І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу і змилювався над ними, бо були, немов вівці, що не мають пастуха. І зачав їх багато навчати» (Мр. 6:30-34).

СТ. 3

ЦЕРКВА І ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЄУ

10-12 серпня 2011 року в м. Яремчі на Івано-Франківщині зустрілися працівники відділу освіти ЦХВЄУ з усієї України.

До Карпат з'їхалися півсотні делегатів з усіх областей України та АР Крим. Серед них — обласні відповідальні за освіту та ректори або декани навчальних закладів нашого братства з дружинами, щоб обговорити позицію Церкви щодо викликів сьогодення. Серед гостей були старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко, перший заступник старшого єпископа Микола Синюк, заступник по південно-західному регіону Юрій Веремій, керівник дослідницького центру ЄААА, кандидат історичних наук, декан магістерської програми Львівської богословської семінарії Роман Соловій, координатор розвитку освіти ЄААА, докторант богослов'я Тарас Дятлик, виконавчий директор Міжнародного слов'янського центру християнської освіти, пастор церкви зі США Микола Вінничук, президент Міжнародного відкритого університету ім. В. Марцинковського Олександр Калабський.

СТ. 2

**В ОДЕСІ ВІДКРИТО
ПАМ'ЯТНИК ГЕРОЯМ
ВІРИ, ЯКІ ЗАГІНУЛИ
У РОКИ РАДЯНСЬКИХ
РЕПРЕСІЙ**

СТ. 4

ДАЙМО БОГОВІ ЗГОДУ

«А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові і чекайте милости Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя» (Юда 1:20-21).

СТ. 3

**ЦЕРКВА ХВЄ ВІДЗНАЧИЛА 90-РІЧЧЯ
П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОГО РУХУ В УКРАЇНІ**

СТ. 4

ЄВАНГЕЛІЄ ПОТРІБНЕ КОЖНОМУ

Непроста дорога християнина. Непроста й нелегка, зате дуже цікава. Краще з Богом пройти гори і доли, вогонь і воду, ніж без Бога розкошувати.

СТ. 5

ІНТЕРНЕТ І ХРИСТІЯНСТВО

Інформаційна епоха принесла людству нові можливості. Сьогодні мобільний зв'язок, Інтернет, Фейсбук, Твіттер стали частиною нашого повсякденного життя. Ще 10-15 років тому таке було практично неможливе і про це можна було лише мріяти. А тепер це звичайний порядок речей, звична віртуальна реальність.

І сьогодні неможливо зрозуміти, де людина проводить більше часу: у соціальній мережі чи в товаристві конкретних людей.

СТ. 6

БІБЛІЯ ПРО ГРОШІ

Біблія розглядає працю як засіб заробітку: «Хто крав, нехай більше не краде, а краще нехай працює та чинить руками своїми добро, щоб мати подати нужденному» (Еф. 4:28); «Бо коли ми в вас перебували, то це вам наказували, що як хто працювати не хоче — нехай той не їсть! Бо ми чуємо, що дехто між вами живе по-ледачому — нічого не робить, а тільки вдає, ніби робить. Таким ми наказуємо та благаємо Господом нашим Ісусом Христом, щоб мовчки вони працювали та власний хліб їли»

(2 Сол. 3:10-12)

СТ. 7

ЦЕРКВА І ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

10-12 серпня 2011 року в м. Яремчі на Івано-Франківщині зустрілися працівники відділу освіти ЦХВЕУ з усієї України.

Перший день конференції розпочався вітальним словом ідейного натхненника та організатора заходу, керівника відділу освіти ЦХВЕУ пастора Віктора Вознюка. «Із Великого доручення нашого Господа ми чомусь взяли тільки євангелізацію. Але це тільки один бік монети, є ще й другий – «... ідіть і навчіть всі народи».

Прочитавши уривок з Євангелія від Івана 15:4, Віктор Вознюк говорив про те, що означає вислів «Христос серед нас». Людина може перебувати в певному визначеному місці, а Бог – у кожному квадратному міліметрі. Коли під час суперечки входить єпископ, усі дружно йому усміхаються. Якби ми уявляли, що Бог незримо присутній між нами, наскільки б менше було зла у світі. А Христос посеред нас тоді, коли ми маємо страх Божий.

Після молитви слово привітання виголосив виконавчий директор Міжнародного слов'янського центру християнської освіти зі США Микола Вінничук. Він передав вітання від президента Центру доктора служіння Анатолія Кліновського і сказав: «Це перший семінар, який організовує відділ освіти нашого братства, і я радію з того. Коли Господь являється людям, то з певною ціллю, а не просто так. Нюю Він сказав – будуй, Павлу – іди. А ми звикли просто побачити Бога і все. Був час берегти церкви, нині настав час наступати». Гість зі США також зауважив, що освіта відіграє важливу роль в наш час. Щоб знищити людоство, потрібно знищити освіту. Людина, яка не знає Бога, недостатньо освічена.

Заступник старшого єпископа по південно-західному регіону єпископ Юрій Веремій наголосив, що «у справі освіти має бути поєднання наших зусиль і Божої благодаті. Люди повинні працювати в Божому винограднику, а ми, служителі, можемо допомогти їм. Вчителям потрібно відчувати рівень знання своїх людей». Прочитавши уривок із Послання до ефесян 4:1-3, єпископ поділився історією служіння в Івано-Франківській області, а також своїм баченням сьогодення.

Єпископ Микола Синюк нагадав текст із 88-го псалма: «Блаженний народ, що знає він поклик святковий, Господи, вони ходять у світлі обличчя Твого!». Щоб чути, потрібно знати. «А цю справу Бог доручив нам, щоб наші вчителі видавали «чіткий голос сурми», – наголосив Микола Петрович.

Цього ж дня після вечері відбулося перше робоче засідання працівників відділу освіти, на якому обговорювалися поправки до підручника «Засади віровчення ЦХВЕУ».

Другий день конференції молитвою розпочав відповідальний за освіту в Рівненській області Петро Музичук. Потім на основі тексту Мр. 6:30-34 проповідував Микола Синюк. Зокрема, служитель сказав: «Учні дали оцінку самі собі: багато навчили і багато зробили. Та найоб'єктивнішу оцінку може дати Бог. Після Господа найсправедливішу оцінку дадуть недруги».

Микола Петрович дав свою оцінку викликам сьогодення: церковна освіта повинна бути засобом, а не самоціллю. Присутні також мали можливість задати служителю свої питання.

Семінар на тему «Церква і богословська освіта в постмодерністському світі» прочитав керівник дослідницького центру ЄААА, кандидат історичних наук, декан магістерської програми Львівської богословської семінарії Роман Соловій. Прочитавши уривок із 1 Хр.12:32 («А з Ісусахових синів, що мали розуміння часу, щоб знати, що буде робити Ізраїль, їх

голів було двісті, а всі їхні брати робили за їхнім наказом») Роман Павлович пояснив: «Модерністський інтелектуал вірить, що за допомогою розуму можна збудувати досконале Місто, і впевнений, що його знання забезпечать будову міцним фундаментом і правильною структурою. Інтелектуал постмодерну вивчає руїни того, що збудував архітектор, бачить лише фрагменти, а не ціле, у нього немає мети збудувати щось нове (навіщо, адже ніщо не встоїть перед часом). Основна риса постмодернізму – релятивізм: немає універсальних моральних стандартів; добро і зло відносні; немає єдиного стандарту чи набору стандартів, прийнятих як обов'язкові для всіх; моральні норми варіюються залежно від культури і визначаються соціальним середовищем. Характерна особливість постмодерністського мистецтва – об'єднання в рамках одного твору стилів, образних мотивів і прийомів, запозичених з арсеналу різних епох, регіонів і субкультур.

Постмодернізм не ворожий до релігії, але скептично ставиться до людей, які претендують на те, що знають істину. Постмодернізм не конфліктує з релігією, поки вона не висловлює певних тверджень (питання авторитету, універсальна істина, моральні абсолюти).

Існують постмодерністські підходи, які можуть бути корисними для проголошення християнської звістки: прийняття цінності кожної людини та її невід'ємних прав незалежно від етнічної або соціальної приналежності; усвідомлення ролі культури в формуванні особистості, її ідей та упереджень; визнання обмеженості мови у пізнанні абсолютної істини; визнання здатності мови маніпулювати, виключати, і контролювати інших; критика нерозсудливого оптимізму і зарозумілості сциєнтизму; визнання того, що Біблія містить не тільки доктрини, але й розповіді, які показують, як живий Бог милостиво взаємодіє зі своїми творіннями в їх боротьбі.

Проте деякі постмодерністські підходи сумнівні з точки зору їх впливу на християнство: визнання толерантності ключовою чеснотою (однак як тільки група досягає влади, толерантність перетворюється на ворожість до тих, хто не згоден із новим порядком); визнання можливості отримання знань, але заперечення того, що остаточна істина відкрита Богом і втілена в особі Христа; повага до інших культур, але небажання і нездатність осуджувати аморальні практики та засуджувати зло; критичне ставлення до індивідуалізму модерності і акцент на ролі спільноти, яка має тенденцію переходу до «групового мислення»; увага до навколишнього середовища, яка розвивається у сакралізацію природи і девальвацію людських істот; інтерес до духовності та індивідуального благочестя, але байдужість або ворожість щодо організованої релігії і вчення; захоплення електронними засобами масової інформації, яке призводить до зміщення у сферу «віртуальної реальності», відокремлення від реального життя і своїх обов'язків; визнання за християнами права на місце в інтелектуальній сфері, але врахування їх думки тільки як одного з багатьох голосів серед безлічі рівноправних поглядів на істину».

Роман Соловій також репрезентував своє бачення розвитку майбутніх подій: Церква ставатиме менш інституціоналізованою, буде фокусуватися на індивідуальному духовному досвіді, а не на пасивному повторенні ортодоксальних істин, Більш успішними будуть невеликі органічні церкви, побудовані на ідеї спільноти, а не на фіксованому членстві. У церковному керівництві буде зростати потреба в духовних наставниках, здатних зрозуміти учнів, а не в менеджерах з організаційними здібностями. Зросте роль непрофесійних церковних лідерів.

Буде посилюватися місіонерський

характер Церкви. Місія буде розглядатися не як окремий аспект церковного життя, а як визначальний атрибут. Церква буде водночас традиційною і спрямованою в майбутнє. Соціальне служіння зростатиме. Церква повинна запропонувати альтернативні шляхи вирішення основних суспільних викликів – глобалізація, політична нестабільність, соціальна нерівність, бідність, злочинність, корупція, розпад сімей, падіння моралі, релігійні конфлікти, перенаселення, екологічні проблеми. Однак Церква не повинна перетворитися на соціальну службу.

Зменшиться значення доктринальних відмінностей між протестантськими деномінаціями. Інтернет перетвориться на головне джерело інформації та спілкування.

Координатор розвитку освіти ЄААА, докторант богослов'я Тарас Дятлик промовляв на тему «Очікування пасторів від духовної освіти» та презентував роботу Асоціації.

Останній день науково-практичного семінару розпочав президент Міжнародного відкритого університету ім. В. Марцинковського Олександр Калабський доповіддю на тему «Церква і християнська освіта в українському суспільстві». Доповідач зауважив, що Бог дав незалежність Україні, щоб підняти рівень освіти на якісний рівень. Європейська освіта підлаштована під Канта (лібералізм), американська освіта споріднена з культурою, тому більше відкриває цінності США, аніж Христа, а в Україні ми маємо унікальну можливість побудувати християнську освіту, вільну від європейського лібералізму та американського культуралізму.

Приємною несподіванкою стала інформація про домовленість набору групи п'ятидесятників на навчання до Національного університету «Острозька Академія», для яких деякі філософські предмети будуть замінені на євангельські.

Після короткої перерви виконавчий директор Міжнародного слов'янського центру християнської освіти Микола Вінничук дав корисну інформацію про Інтернет і нові технології, а також розповів про відмінності української та американської систем освіти. «Американський університет має деякі переваги: відсутність хабарництва, здобуття богословської освіти за рахунок держави, освіта громадян – пріоритет держави, знання абітурієнта – основний критерій при вступі», – розповів він і зауважив, що молоді потрібно навчити правильно використовувати новітні технології, інакше вони використовуватимуть їх собі на шкоду.

Заключною проповіддю виголосив старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Прочитавши уривок із Євангелія від Матвія 28:16-20, Михайло Степанович підбадьорив присутніх: «Результатом вчення Христа стали 11 учнів, деякі з яких вагалися. Учні не слід ідеалізувати – вони були схожі на нас. Але сила не в учнях, а в Голові – Ісусі Христі. Він не соромився тієї малої групи людей. Українське братство теж має недоліки, але Христос є нашим Главою і хоче співпрацювати з нами».

Старший єпископ наголосив, що навчити – це не просто привести в церкву, навчання – процес всього життя. Повинен бути баланс між раціоналізмом і містикою. Потрібно досягти атмосфери сім'ї в церкві, і в цій атмосфері навчати. Відділ освіти має навчити віруючих берегтися від перекосів, перебуваючи в істині. «Дорогі друзі, вчіть людей з любов'ю, бо лише тоді освіта має силу, коли передається з любов'ю», – резюмував старший єпископ.

Наприкінці зустрічі адміністратор відділу освіти Василь Попудник репрезентував офіційний сайт відділу освіти ЦХВЕУ (www.chveu-osvita.org.ua).

Богдан Галюк.

Прес-служба відділу освіти ЦХВЕУ.

«Я БУДУ З ТОБОЮ» – ЦЬОГО ДОСТАТНЬО

Що таке Біблія? Якщо говорити коротко, то це відкриття Бога людям. У Книзі Йова задається риторичне питання: чи можна дослідженням знайти Бога? І відповідь, яка дається там, – ні. Не можна пізнати Бога, тільки роздивлячись небо і зорі, дивлячись на витвори рук Божих. Можна знайти спонуку шукати Бога, але зрозуміти і пізнати Бога, Його серце, тільки дивлячись на навколишній світ, неможливо. Тому Бог дав для людини Своє Слово. Він хоче, щоб людина знайшла Його.

Від Буття до Об'явлення ми бачимо, що Бог шукає людину. Через пророка Він каже: «Я шукав людину, яка стала би в проломі...» Він шукає тих, хто сам мав би шукати Бога.

Ми з дитинства любимо гратися в хованки. Люди люблять щось відкривати, щось знаходити. Вони шукають в просторах космосу, у глибинах землі, шукають у великому і маленькому. Ми постійно перебуваємо в пошуку. Але найголовніше завдання і потреба людини – знайти Бога. І в Листі до римлян 3:16 Бог із журбою каже: «Немає, хто розумів би, немає, хто шукав би».

Але Бог не сидить гордовито на троні, чекаючи, коли люди прийдуть до Нього і скажуть: «Ми шукали Тебе». Він Сам спускається на землю і шукає людину.

Що відбувається, коли Він знаходить її? Чи вона кидається в обійми до Нього, кажучи: «Боже мій, я готова виконати будь-яке твоє бажання, бо я заблукала, а Ти врятував мене». Чи всі люди відповідають так на Божий поклик? На жаль, ні.

Так, ми знаходимо в Біблії слова тих, які казали, як Ісая: «Ось я, пішли мене». Але є й інші. Згадаймо про трьох мужів, які казали Богові «ні», коли Він покликав їх. Але попри це вони стали великими.

«А тепер іди ж, і Я пошлю тебе до фараона, і виведи з Єгипту народ Мій, синів Ізраїлевих!». І сказав Мойсей до Бога: «Хто я, що піду до фараона, і що виведу з Єгипту синів Ізраїлевих?» (Вих. 3:10-11).

«І обернувся до нього Господь, і сказав: «Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля з мідянської руки. Оце Я послав тебе». І відказав Йому Гедеон: «О, Господи мій, чим я спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденніша в Манасії, а я наймолодший у домі батька свого» (Суд. 6:14-15).

«І прийшло мені слово Господнє, говорячи: «Ще поки тебе вформував в утробі матерній. Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!» А я відповів: О, Господи Боже, та ж я промовляти не вмію, бо я ще юнак!..» (Єр. 1:4-6).

Хоча слово «ні» не звучить в жодному з цих епізодів, ми розуміємо, що, фактично, їхня відповідь звучала саме так. І кожен мав свої аргументи.

Перший аргумент: я недостатньо авторитетний. Мойсей сказав: «Хто я, щоб піти в дім фараонів?». У нас чомусь сформувалася думка, що Бог обрав Мойсея через те, що він був вихований в домі фараона. Але це не так. Бог обрав Мойсея всупереч тому, що він був вихований в домі фараона. Бога не цікавило те, що Мойсей надбав в домі фараона. І Мойсей це розумів, тому й сказав так. Бог зберіг цю людину, і в тому був прояв Божої сили. Бог посміявся над тими, хто хотів знищити Його народ, і зберіг Свого обраного мужа в домі найбільшого і найлютішого ворога, зберіг як їх визволителя. Але це не заслуга Мойсея.

Другий аргумент: ми недостатньо святі, щоб робити Божу справу. Але чи були згадані мужі героями святості? Чи їхнє життя змальовується як життя аскетів, про яких увагу всі казали, що подібних ним немає? Це найсвятіші люди на землі? Ні. Це були звичайні люди. І Мойсей, і Гедеон, і Єремія. І правда полягає в тому, що ніхто з нас не достатньо святий, щоб служити Богу. Це оманлива думка, коли ми вважаємо, що для служіння Богові треба стати надзвичайно святим. Так, це правда, що Бог любить святість і закликає до неї. Але в жодному з прочитаних текстів святість не була аргументом до їхнього поклику. Бог не ставив це за основу. Щось інше цікавило Його.

Є люди, які кажуть, що вони не достатньо багаті. Як Гедеон. І що ми можемо зробити? От якби в нас було достатньо грошей, ми могли б зробити те, чи інше, заснувати місію, побудувати щось, але в нас нічого немає, ми прості працівники, живемо від зарплати до зарплати. Що ми можемо зробити?

Але, як ми бачимо, і це Бога не цікавило. Давид, коли Саул запропонував йому стати зятем, сказав, що він бідний і не може дати викупу за його дочку. А потім – про це читаємо в 1 Хр. 29:12-14 – цей самий Давид говорить: «І багатство та слава від Тебе, і Ти пануєш над усім, і в руці Твоїй сила та хоробрість, і в руці Твоїй побільшити та зміцнити все. А тепер, Боже наш, ми дякуємо Тобі, і славимо ім'я Твоєї величі. І хто бо я, і хто народ мій, що маємо силу так жертвувати, як це? Бо все це від Тебе, і з Твоєї руки дали ми Тобі».

Але найголовніший аргумент, який ми говоримо Богові, – «я не достатньо здібний». Фактично, це звучало з уст кожного згаданого героя Біблії. Ми думаємо, що Богові потрібні найкращі, найталановитіші, найбільш здібні. Нам здається, що тільки такі зможуть задовольнити Божі бажання і виконати Божу волю. Але Богові не потрібні надзвичайно здібні і надзвичайно талановиті. Ні Мойсею, ні Гедеону, ні Єремії Бог не казав, що вони талановиті і здібні і все, що їм залишається, – це повірити в себе. Бог сказав щось інше, і Його аргумент залишається найсильнішим. Ми читаємо у Вих.3:12: «А Він відказав: та Я буду з тобою» (Вих. 3:12); Суд.6:16 «І сказав йому Господь: але Я буду з тобою» (Суд. 6:16); «Не лякайся перед ними, бо Я буду з тобою» (Єр. 1:8). Бог перекреслює всі людські аргументи: «Так, ти не достатньо святий, але Мене це не цікавить. Ти недостатньо авторитетний, але Мене це не цікавить. Ти не достатньо здібний, але і це Мене не цікавить. Бо Я буду з тобою».

І що стається? Чи казав Мойсей, що, мовляв, він виховувався в цьому домі, тому має деякі права на цей дім. Ні, не авторитет Мойсея справив враження на фараона, але знаки, які Бог чинив його руками. Не гроші Гедеона, на які можна було б винайняти армію, визволили Ізраїль, але меч Господа в його руках все змінив. І в результаті людина, яка була, як ягня, перетворилася на лева.

Не здібності Єремії зробили Його одним із найбільших пророків. Слово Боже було в його устах. І це давало йому право говорити до багатьох людей.

Чи ми не читали в Євангелії від Матвія 28: 20: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!». Це обітниця Господня. Що може бути кращим для нас, щоб ми могли вершити Його волю? Бог і сьогодні говорить: «Ти молися, а ти йди в парламент або до наркоманів...» Але коли Господь кличе нас, не покладаймося на свої здібності і не шукаймо в собі талантів, щоб виконати Його повеління. Покладімося на Його слово: «Я буду з тобою». Цього достатньо, щоб виконати все, що Він поведе зробити.

Сергій Титар.

м. Київ.

Михайло Паночко
Старший єпископ
ЦХВЕУ

Євангеліє – сила Бога на спасіння кожному, хто вірує. Але ця сила не спрацює автоматично, без віри. Тому всім нам треба формуватися як люди віри. Саме таких людей нині потребує Україна.

В Україні маса конфесій і релігійних організацій – зареєстровано 35 тис. релігійних громад в Україні, але яка з них формує людину з великої букви, патріота України? Яка з них формує людину, яка істинно любить Бога і людей? Ідучи за Господом вже 42 роки, я переконаний: ніхто і ніщо так не формує людину, як Слово Боже, Євангеліє, Дух Святий і віра в Ісуса Христа.

Україна має сотні тисяч талантів, але це не змінить Україну. У глибину серця проникають не шоу, не трюки і таланти. У глибину духа і нашого серця проникнути можуть тільки Євангеліє і віра в Ісуса Христа.

Чому Біблія говорить, що ми – улюблені? Тому що любові Божої до нас ніхто не відминив. «А ви, улюблені, будуйте себе»... Є речі, які будують, є речі, які руйнують. Вибір за нами.

ДАЙМО БОГОВІ ЗГОДУ

Біблія нам радить себе будувати. Чим? Когось тягне в один бік, когось – у другий. А Господь пропонує зробити правильний вибір, щоб жили ви і діти, яких Бог вам подарує.

Будуйте себе вірою. Героями Біблії в позитивному змісті є люди віри. Що підняло Ноя? Може, він був гарний майстер по дереву? Збудував такого корабля – мало не «Титаніка». Але не в цьому таланти. Сила Ноя і приклад Ноя в тому, що це був муж віри.

З того моменту і досі Божі принципи і Боже ставлення до питання віри не змінилися. Біблія на всі віки говорить, що праведний вірою жити буде. Ноя спас не ковчег – його спасла віра. А люди, які загинули за часів Ноя, не вірили в Боже слово. Двері були відкриті – заходьте, але вони не вірили.

Хто сьогодні вірує, що настає кінець? Наукова спільнота і вчені дивляться, як тане льодовик, які катаклізми стаються на землі. І всі приходять до єдиної думки: наша планета увійшла в особливий пері-

од. По-науковому пояснити це ніхто не може. Але 2000 років тому це все бачив Ісус Христос. Які б не були катаклізми, бурі, урагани, єдине, що триматиме нас і даватиме нам сміливість і відвагу не гнутися перед золотими бовванами, перед царями і сильними світу цього, – це віра.

Тож будемо мужами і жінками віри. Формуймо в собі віру – віру євангельську, віру Христову, віру Божу. Якщо ми поставимо перед собою мету – бути людиною віри, ми впливатимемо на суспільство, бо тільки такі люди здатні впливати.

Наведу приклад. Суспільство в за-непаді, весь народ погруз в гріху разом з царями й міністрами. Але був один муж, Ілля, який кинув виклик. Ця людина рухалася проти течії у той час, коли всі, як тріски, пливли за течією. Людина віри пливе проти течії, проти зла, виступає проти темряви, бо представляє інтереси Царя царів.

І цей чоловік кинув виклик, наказавши зібрати на горі Кармел народ. Людей

зібралось дуже багато, і кульмінаційним моментом стала поява Ваалових про-років. Маса народу прийшла подивитися на видовище, але вони не мали ні своєї думки, ні своєї позиції. І ось проти цієї маси виступив один чоловік – чоловік віри, і перемогою була за Господом.

Так само Ісус стояв Сам проти сине-дріону, проти натовпу, який кричав: «Розіпни!». А Він стояв – і переміг. А ми нині користуємося плодами цієї перемоги. Якщо ми не зрозуміємо, де центр євангельської віри, якщо не займемо тієї позиції, не будемо формувати її з юності, діла не буде. Біблія не дає інших доріг. Тільки людина віри може вплинути на хабарника, злодія, тільки людина віри може піти в тюрму і сказати, що ви народжені не для того, аби сидіти в клітці, ви народжені літати, як птахи, але хто вас сюди привів? Сказати їм прямо, хто їх зв'язав, і сказати, що сила Ісуса спасає, лікує, міняє життя.

Коли ми разом, ми сильні. Але не в цьому сила. Сила буде там, де ти за-

лишишся сам-один і тобі буде кинuto виклик, як тим трьом хлопцям наказали поклонитися боввану.

Сьогодні чимало бовванів є в Україні. Різної форми, різного виду і різного блиску, але людина віри ніколи не схилиться перед ідолами і лідерами. Людина віри, поважаючи всіх, схилиється тільки перед Ісусом Христом.

Тільки людина віри могла вийти вперед і запитати, чому цей необрізаний филистимлянин сміється над полками ізраїльськими. Там стояли озброєні полки в повному обмундируванні, але ніхто з них не смів вийти вперед. Там були навчені воїни, але їм бракувало живої віри. У Давида не було того, що мали вони, але в нього була віра, якою він переміг Голіафа. І перемогою скористався весь ізраїльський народ.

Нам потрібні такі люди, як Ілля, як Давид, як Йосип. Вони залишили добрий приклад для всіх нас. Отже, найперше – будуймо себе найсвятішою вірою нашою. По-друге, молимося Духом Святим, по-третє – чекаймо милості і вірмо Богові.

Відкріймо перед Господом серця. Він хоче змінювати нас, але без нашого дозволу Він цього не зробить. Він хоче зробити з нас мужів і дочок віри, але без нашої згоди Він цього не зробить.

Микола Синюк
Єпископ

ВІВЦІ БЕЗ ПАСТУХА

Коли збираються люди з радикальними поглядами на життя, завжди виникає конфронтація. Коли ж збираються однодумці – тоді можна вчитися, ділитися думками, напрацювати нову стратегію. Учні поспоходилися до Ісуса, а це говорить, що час від часу вони розходилися. І мова пішла, власне, про те, чим вони недавно займалися.

Євангеліст Марко зауважив, що вони розповіли Ісусу, як багато зробили і як багато навчили. Виявляється, щось вони робили, а чогось навчали теоретично. Слово «багато» в чотирьох текстах повторюється шість разів.

Я хотів би звернути увагу на те, як апостоли охарактеризували своє служіння і працю. Вони багато зробили і багато навчили. Це була їхня самооцінка.

Але ми знаємо, що найкращу оцінку нашої праці дає Бог. А після Бога хто? Друзі чи недрузі?

Одного разу апостолам була дана оцінка того, що вони робили. «Ви весь Єрусалим наповнили своєю наукою». Це була оцінка ворогів. Коли апостола Павла критикували його недруги, вони навіть не думали, що дають оцінку. Вони думали, що це був докір, але насправді це була висока оцінка діяльності апостола Павла.

Але повернімося до учнів. Вони прийшли в безлюдне місце і застали там п'ять тисяч народу. Коли Син Божий побачив стільки народу, то, як написано, Він поспівчував їм. Люди біжать, шукають, спотикаються, десь плачуть діти, усі голодні, стомлені, зморені і все ж чекають, щоб слухати. Жаль і співчуття заповнили серце Вчителя. Хоча багато з цих людей і Закон знали, і щосуботи були в синагогах, характеристика Христа Ісуса була однозначна: вони – як вівці без пастуха.

Які були наступні кроки Ісуса? Можна було б починати із хліба, з чуда. Показати Свою велич і силу. Христос же почав їх навчати. Таке було Його вирішення проблеми овець без пастуха. Він навчав всюду, де тільки була найменша нагода це робити. Він провів цілу ніч з Никодимом, Він навчав самарянку. Він навчав, так би мовити, у малих групах. Він дуже популяризував навчання.

Пам'ятаю, хтось колись сказав, що, мовляв, якби в наших церквах Господь дав очі сліпому, то не треба було б ні проповідей, ні семінарів... Але згадаймо про Жено Полішук. Чи є церква в тій місцевості? Немає. Після того чуда лише одна жінка покалася.

Син Божий знав, що потрібно в першу чергу. Коли людина має духовну їжу, духовні основи, навіть голод, проблеми, навіть в'язниця – ніщо не зможе похитнути людину. Тому якщо в церквах будуть

казати, мовляв, та скільки тієї науки, наші діди не вчилися, а Господь діяв, посилайтеся на авторитет Ісуса Христа, Який навчав, і навчав багато.

Мій батько закінчив три класи польської церковної школи. Коли я вчився в сьомому класі, він часто допомагав мені розв'язувати завдання, і я дивувався, як легко він це робив.

У нашому селі вчитель був дуже шанованою людиною, яку знали і до поради якої дослуховувалися, тому що він мав освіту, причому освіту церковну. Тоді освіта була зосереджена біля духовних середовищ, біля церков, монастирів. Але перший декрет 1917 року наказував відокремити Церкву від держави. Це був не просто задум більшовиків, важливо було відокремити освіту від Церкви, тоді людьми легше буде маніпулювати, можна буде насаджувати свої ідеї.

Прийшов 1990 рік, відкрилися нові обрії в освіті, у духовному плані. Ми прийняли нові виклики, і про християнську освіту маємо говорити лише в контексті Великого доручення Ісуса Христа, Який сказав: ідіть по цілому світу і навчіть. Усе, що ми робимо в наших церквах, має підпорядковуватися одній загальній, глобальній цілі – донести звістку Євангелія, навчити людей аж до краю землі. Євангельська ціль – донести Слово Боже до кожної людини. А освіта має бути засобом для досягнення цієї цілі.

Але повернімося на берег озера до голодних людей. Чомусь Христос вирішив, що коли вівці залишилися без пастуха, єдиний вихід для них – не зелене пасовисько, не вода; Він почав їх навчати. Він вважав, що найкращий вихід в цій ситуації – вчити, вчити і ще раз вчити.

Після того, як місія Христа на землі закінчилася, Він не дав повеління для учнів, які залишалися за землі, відкривати дом милосердя, великі християнські центри. Єдине, про що просив Христос, – іти і навчати.

Проведемо аналогію: вівці без пастуха в дні Ісуса Христа і вівці без пастуха в наш час. Які ризики існують для овець без пастуха і яке відношення до цього має християнська освіта? Сьогодні пастухів багато. Але яка роль християнської науки?

Втрата захисту

Коли є пастух, є нагляд і є захист. Тому роль навчання неможливо перебільшити. Апологетика як розділ християнської науки захищає овець від ересей, від нападів ззовні. Важливо захистити овець всередині кошари, всередині самої церкви. В цьому аспекті християнська освіта

має дуже вагомий роль. Захистити від ересей, лжевчень і різних духовних збочень, від лютих вовків – це значить не просто брати палицю і гнати вовка зі стада, потрібно аргументовано, збалансовано, чітко, на основі Божого Слова дати відповідь і гідну відсіч. Християнська наука може це зробити силою Божого Слова, силою аргументації.

Голод і спрага

Давид казав, що Господь – то його Пастир, Який провадить його на зелені пасовища і до вод тихих. Тобто це кліпот пастира – щоб вівці були ситі і напоєні. Син Божий поставив за мету навчати, давати знання істини про стосунки людини і Бога. Одного разу у розмові з самарянкою, коли учні пішли шукати фізичну їжу, Він сказав: «Моя їжа – це творити волю Небесного Батька».

Звернімо увагу на текст в Лк. 12:42: «А Господь відказав Петру: хто ж тоді мудрий і добрий домоправитель, що пан настановить його над своїми челядниками, щоб давати харч визначену своєчасно. Блаженний той раб, що пан його прийде і знайде, що робить він так».

Чи можна наїстися за один раз на цілий рік? Ісус підкреслює думку про доморядника, який поставлений давати міру хліба у свій час. Міра хліба – це рівно стільки, скільки потрібно. І давати її треба у свій час.

Мабуть, саме від працівників освітньої ниви залежить міра хліба, напрацьована система і час, коли потрібно це робити. Не секрет, що в наших церквах прості істини про богопізнання дуже далекі не лише для людей, які щойно прийняли хрещення, а й навіть для тих, хто має солідний християнський стаж. Тому ми починаємо скочуватися в якусь номінальність, літургію. Відслужили, відчитали і досить. Так зручно вірувати, в той час коли Слово Боже передбачає, щоб ми мали систему, мали міру хліба у свій час на кожний день.

Я був в Південній Кореї, яка за 100 років з буддистської країни перетворилася на християнську. У цій країні за одними даними 23% християн, за іншими – 27%, але в Сеулі в будь-якій точці міста можна бачити щонайменше п'ять церков, особливо ввечері, коли хрести світяться. Одного разу ми розговорилися з їхніми служителями, і вони сказали, що мають одну проблему. Річ у тому, що вони працюють, як бджоли, трудоголіки. І тому дітей не бачать від сьомої ранку, коли тих забирають у школи, і до 11-ї вечора. Єдине, що їм залишається, – це помолитися з дитиною ввечері і лягати спати, бо вранці дитині знову потрібно йти до

школи. І це небезпечно. Діти практично не бувають з батьками, їм втовкмачують науку світського суспільства.

Тибетські монахи говорять: дайте нам дитину до шести років, і вона на все життя буде нашою.

Для того, щоб наші діти були ближчі до нас і до Слова Божого, настав час говорити про приватні християнські школи. Вони дуже поширені на Заході. Там церкви мають таку можливість. У нас багато разів висували пропозиції щодо того, щоб дозволили відкривати при церквах школи. Навіть невірні батьки з радістю посилали б дітей в такі школи. На жаль, справа не дуже рухається.

«А до синагоги ввійшовши, промовляв він відважно, три місяці про Боже Царство навчаючи та переконуючи. А коли опиралися дехто й не вірували, і дорого Господню лихословили перед народом, то він їх покинув і виділив учнів, і щодня проповідував у школі одного Тирана. Це ж два роки продовжувалося» (Дії 19:9-10).

Мова йде про освітній процес. В офіційній школі – синагозі опиралися тому, що говорив Павло, і він організував приватну школу. Знайшов собі якогось Тирана і відокремив учнів. Якщо в офіційних навчальних закладах моя ідея не проходить, то я йду іншим шляхом. До речі, Павло виклики часу сприймав дуже гнучко і реагував на ці виклики динамічно й оперативно. Думаю, нам і близько не доводилося зазнавати того спротиву, який переніс цей муж Божий у справі благовісту. І от він виділив на навчання два роки, а в іншому тексті написано, що він три роки безперестанку, зі слізьми навчав. Це приблизна орієнтація на християнську освіту: два-три роки, а далі рухатися практично, продовжуючи справу благовісту.

Ризик заблукати і загинути

Пам'ятаєте притчу про доброго пастуха, який покинув 99 овець, щоб відшукати одну заблудлу вівцю. Добрий пастух розуміє, що коли вівця заблукала, та ще й проти ночі, то вранці її вже нема чого шукати, хіба рештки шерсті можна знайти. Ризик для вівці, яка заблудилася, – це майже 100-відсоткова смерть.

Слово Боже каже, що деякі люди, залишивши пряму дорогу, заблукали і пішли по слідах Валаама, сина Берового. Для того, щоб вівці Божого двору не покидали, роль християнської освіти переоцінити важко. Люди, які досліджують Писання і несуть його в маси, здатні попередити про небезпеку.

Сьогодні не доводиться говорити, що наше суспільство безграмотне, але це не означає, що наші вівці не блукують. Вівці церковної кошари і вівці суспільної кошари можуть легко заблукати не лише в пустелі чи в лісі, але і в хащах новітніх напрямків, там, де маса популярної реклами: як можна стати багатшим, більш успішним.

Існує безліч духовних небезпек, які сьогодні іменують себе християнськими і де слова «Христос», «Бог», «Біблія» дуже популярні. І це дуже небезпечно, бо відхилення корабля від курсу всього лише на один градус врешті-решт приведе його зовсім не туди, куди планувалося на початку плавання. Мільйони наших співвітчизників блукують до цих пір, і роль християнської освіти – підготувати людей, які могли б показувати правильний напрямок. Навіть тримаючи в руках Біблію, можна заблукати. Сумнозвісна інквізиція посилала багатьох на полум'я в ім'я Господа Ісуса.

Ризик піти по колу

Останній ризик – це ризик іти будь-куди або по колу. Вівці, якщо немає пастуха, дивляться туди, де травичка. Таким чином, вони можуть годинами ходити по колу аж до знемоги, і щоб цей процес перервати, треба якусь вівцю виврати з цього кола, щоб вона помітила пастуха, тоді всі змінюють напрямки і йдуть за пастухом. Син Божий, дивлячись на людей, розумів, що вони ходять по замкненому колу, в яке їх поставили, з одного боку, Закон, а з другого – політична влада.

Ходіння по колу дуже небезпечно. Ми живемо в часи лібералізму, коли і суспільство, і Церква можуть бути просякнуті негативними речами, тому християнська наука має показати береги. Де береги, там річка, де берегів немає – там болото.

Завдання, яке Господь покладає на Своїх учнів, а ми всі Його учні, – надзвичайно відповідальне. Наші сім'ї здебільшого багатодітні. На жаль, освіта не завжди асоціюється із вихованістю, із добрим навчанням. І недільна школа не здатна тут повністю допомогти, світська школа навчить читати, але не навчить етики і культури поведінки, тому праця батьків в сім'ї дуже важлива. Бо головна школа – не загальноосвітня і не інститут, головна школа – це сім'я. Якщо там будуть закладені основи, якщо наша дитина, ідучи до школи, вже має певне внутрішнє духовне формування, – це великий позитив.

Один із моїх внуків пішов до школи. І першого ж дня запитав у свого батька: «А чого вони там не моляться? Стають їсти і не моляться». – «А ти що робив?» – «Я молився». – «Правильно робив». Тобто дитина повинна йти до школи із закладеною ідеєю, а ця ідея – в Бозі. Правильно закласти її можуть батьки, які приділяють час і увагу для дитини. А цьому їх потрібно навчити.

ЦЕРКВА ХВЕ ВІДЗНАЧИЛА 90-РІЧЧЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОГО РУХУ В УКРАЇНІ

27 серпня простора зала обласної Одеської філармонії приймала гостей – делегатів урочистого з'їзду, присвяченого 90-річчю п'ятидесятницького руху в Україні та 450-річчю Пересопницького Євангелія.

Коли ноги ступають по старовинній одеській бруківці, мимоволі приходить думка: 90 років тому до цього ж каміння вперше торкнулися стопи Івана Юхимовича Воронаєва — одного з Божих посланців, яких використав Господь для поширення Євангелія на теренах України. Саме ця подія і була в центрі уваги святкового служіння, на яке прибули керівництво ЦХВЕ України, старші служителі обласних об'єднань, представники інших конфесій, члени церков Одеської області та численні гості.

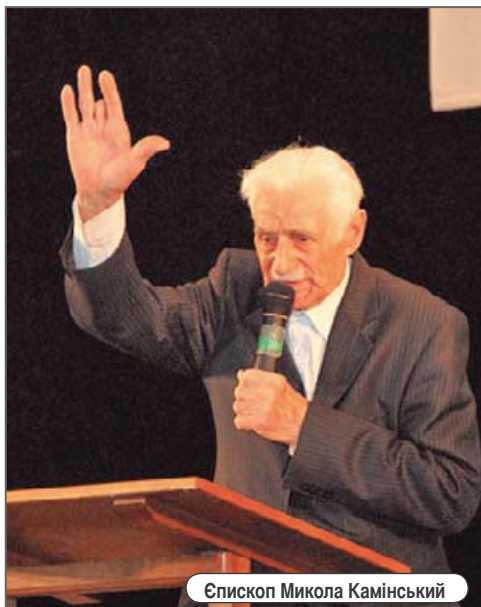
Організатор з'їзду пастор і євангеліст Віктор Марченко, привітавши присутніх, надав слово старшому пресвітеру об'єднання церков ХВЕ Одеської області Сергію Крученюку, який закликав до подячної молитви за увесь 90-літній шлях, пройдений Церквою ХВЕ України.

У своєму вітанні старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко зазначив, що ХХ століття ознаменувалося не лише революціями. Бог, передбачивши ці трагедії, дав людям рятівний круг — Євангеліє. «Господь обіцяв: Я виллю від Духа Мого на всяку плоть, і доказ цього — ця філармонія, де немає жодного вільного місця», — підсумував Михайло Степанович.

У своїй промові про значення і силу Євангелія заступник старшого єпископа ЦХВЕУ єпископ Микола Синюк звернув увагу на текст з Євангелія від Івана: «Спочатку було Слово». «Але далі, — продовжив служитель, — була людина, послана Богом, на ім'я Іван Христитель. Сьогодні ми говоримо про іншу людину, послану Богом, — Івана Воронаєва. На західних землях такими були Густав Шмідт, Артур Бергольц. А близько 450 років тому була жінка — княгиня Заславська, завдяки якій ми святкуємо сьогодні ювілей Пересопницького Євангелія. В усі часи в Бога були люди, яких Він вживав для Своєї справи!».

Представниця Одеської облдержадміністрації Ярослава Резникова привітала всіх з потрійним святом: 90-річчям євангельського руху, 450-річчям Пересопницького Євангелія і 20-тою річницею незалежності України. І подякувала усім служителям та членам Церкви ХВЕ України за внесок у розвиток нашої держави.

Кандидат історичних наук Михайло Мокієнко роз-

Єпископ Микола Камінський

www.blag.org.ua

повів про подробиці розвитку євангельського руху в Україні. Зокрема, він звернув увагу на історико-культурні передумови, які сприяли пробудженню 20-х років, на три шляхи, якими Євангеліє прийшло

в Україну, і особливо зосередив свою увагу на біографії та служінні Івана Воронаєва.

З'їзд також привітав єпископ Микола Маркіянович Камінський. Він згадав про випробування,

регіон України і благословили Божий народ. Михайло Степанович висловив подяку усім організаторам і учасникам свята.

Дмитро Довбуш.

В ОДЕСІ ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК ГЕРОЯМ ВІРИ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ В РОКИ РАДЯНСЬКИХ РЕПРЕСІЙ

В Одесі урочисто відкрито пам'ятник «Героям віри» — християнам, які загинули у ХХ столітті під час радянських репресій. Відкриття пам'ятника приурочене до 90-ліття п'ятидесятницького пробудження у країнах колишнього СРСР і 20-ліття незалежності України.

Пам'ятник виконаний у формі скелі, у центрі якої — вирізьблений бюст Івана Воронаєва, засновника одного з найчисленніших протестантських рухів в Україні та країнах колишнього СРСР — Церкви Християн Віри Євангельської.

У руках Воронаєв тримає Біблію. На лицьовому боці пам'ятника вибиті слова з Біблії: «Взгляньте на скалу, из которой вы иссечены, и в глубину рва, из которого вы извлечены» і нижче: «Героям веры, братьям и сестрам во Христе».

Шеститонний пам'ятник виготовлений в Києві і встановлений у сквері імені Георгія Гамова в

Одесі біля головного входу в центральну церкву християн євангельської віри.

Церемонія відкриття пам'ятника відбулася в рамках Міжнародної конференції «Пробудження», яка протягом тижня тривала в Одесі з приводу 90-річчя Воронаєвського пробудження в пострадянських країнах. Участь в ній взяли одесити, а також кілька сотень делегатів з різних регіонів України і країн Азії, Європи, Америки та Австралії. Серед них — пастори та єпископи євангельських церков.

«Особистість Івана Воронаєва символічна для євангельських християн і є відображенням цілої епохи сподвижників євангельської віри, початку праці та мужньої кончини за Слово Боже у засланнях і таборах», — зазначив єпископ Петро Сердиченко, голова духовного центру «Пробудження».

За його словами, завдання монумента — нагадувати нинішнім християнам про ту ціну, яку заплатило покоління наших батьків, переслідуваних за віру в радянські часи.

«Люди, яких ми згадуємо сьогодні, сіяли своєю

кров'ю в нашу свободу. Я шкодую, що мій дід, засуджений на 25 років, і батько, засуджений на 15 років, не дожили до цього дня. Але дожила мама, яка сьогодні радіє разом з нами, — сказав під час відкриття пам'ятника історик п'ятидесятницького руху, автор книги «Пробудження: від центру Одеси до околиць Росії» єпископ Володимир Франчук.

Найстарший учасник церемонії 86-річний Павло Миколайович Доброгорський — син сподвижника Івана Воронаєва не приховував радості і хвилювання. «Тепер у нас є місце, де ми можемо покласти букетик фіалок всім героям віри».

Пам'ятник героям віри був відкритий під звуки гімну «Против Церкви воздвигнут вал», який співала християнська молодь 20-30 років тому. «Ми співали ці слова, коли я був керівником молоді. І звичайно ж, ми тоді також готувалися йти в тюрми, — згадував Петро Сердиченко. — Ми сьогодні можемо вшанувати пам'ять загиблих, і присутні на цьому місці люди — це живий букет фіалок для наших попередників».

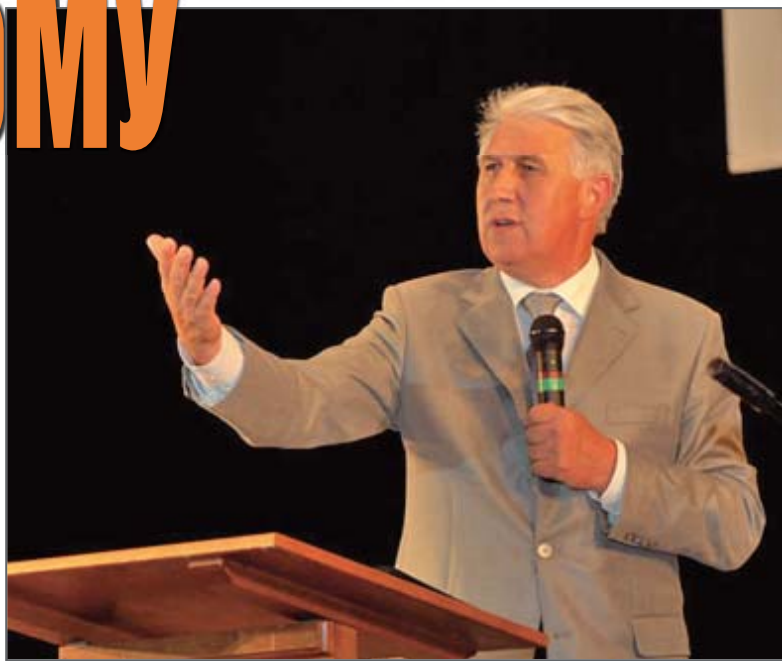
Олена Кулигіна.

ЄВАНГЕЛІЄ ПОТРІБНЕ КОЖНОМУ

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВЕУ

90 років – небагато й не-мало. За 90 років Церква Християн Віри Євангельської стала відома майже в кожному куточку України. Мені приємно було почути, як на одній науковій конференції нашої Церкви дали високу оцінку. Голос Церкви чути в нашій країні. І я вірю, що якби серед нас нині були Воронаєв з дружиною, вони би плакали з радості і славили Бога за те, що праця, яку вони започаткували, принесла гарний результат.

Боже Слово закликає «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь Бог твій вів тебе нею по пустині ось уже сорок років» (Повт. Зак. 8:2).

Чому Господь звернувся до Свого народу зі словом «будеш пам'ятати»? Не випадково. Не випадково ми зібрані тут, в залі Одеської консерваторії, – це зібрання увійде в історію. Не випадково Бог вибрав Собі Авраама. Не випадково Бог вибрав нас. Про кожного з нас, як і про всю націю єврейського народу в Бога був план.

Що ж Бог хотів від Свого народу? Найперше показати Свою силу і владу. Євреї були рабами в Єгипті – нещасними, битими, приниженими і пригнобленими. Єгипет – це прообраз світу, а світ ніколи не любив віруючих людей. Яка б не була в Україні свобода, агресивність системи зберігається. Дух Єгипту живий, але Дух Христа сильніший.

Бог вивів євреїв із рабства, продемонструвавши Свою силу і владу. Із рабів Господь хотів зробити вільних, щасливих, життєрадісних, повноцінних людей. Із рабської зробити націю вільною. У Бога немає цілі робити людей рабами. У Бога немає цілі принизити людину. І ми повинні робити так само.

«Будеш пам'ятати всю дорогу». Бог хотів навчити Свій народ бути вдячними. Але ця нація погубив дух нарікання. Церкво дорожа, благаю вас ніколи не нарікати, це ображає Бога, Який має про кожного з нас високу ціль. Але до тої цілі Він веде Своїм, іноді незрозумілим, іноді гірким шляхом. Але ціль Його висока.

Ми не розуміємо, чому в пустині не стало води, чому там були такі проблеми. А Бог хотів навчити їх бути задоволеними і вдячними. Нехай дух вдячності живе в серцях всіх християн віри євангельської. Будьмо вдячними.

Ви скажете – а за що нам дякувати. Є за що! Ми всі маємо хліб. Маємо Євангеліє.

Маємо свободу. У нас необмежені можливості для того, аби свідкувати про Христа. Усе це для нас зробив Бог.

Якщо ми не навчимося дякувати Богові, ми перетворимося на людей, які почнуть засихати. Я боюся засохнути. Давид боявся засохнути. Він благає: «Духа Твого Святого не відними від мене...» Ми несеємо велику відповідальність. Ми згадуємо дорогу, яку розпочав Бог через Своїх служителів, готуючи особливий народ, в особливих умовах і для особливої мети – бути на новому небі, на новій землі, де правда домує і Цар царів буде навки віків керувати всесвітом. Ми – маленька складова частина великого плану Божого.

Бог хоче навчити нас вдячності. Якщо батьки невдячні – виростуть невдячні діти. Яка хата – такий тин, який батько – такий син. Не нарікаймо. Навчимося бути вдячними.

Павла і Силу схопили, побили, заковували в кайдани і кинули до темниці. А вони славлять Бога. Бо вони знали, на що покликані, знали, яка їх роль, для чого вони працюють... І тримали своє лице, як креміння.

Брат Воронаєв знав, яка система працює проти нього, але він її не боявся, він заплатив найбільшу ціну – поклав своє життя, бо був вдячний Богові і любив Його.

Другий важливий момент – пам'ятати дорогу. Бог відокремив євреїв від Єгипту, щоб сформувати з тим народом особливі відносини.

Церкво дорожа, Бог вас і мене вивів, щоб сформувати з нас новий народ через відносини з Ним. А це можливо тільки при нашому освяченні і посвяченні.

Біблія говорить, що Ісус Христос освятив нас жертвою Своєю. Усі, хто приймає Ісуса Христа, – освячені Ним. Але проблема в тім, що на цьому ми зупиняємося. Бог хотів, щоб ізраїльський народ був не тільки освячений через принесення пасхального ягняти. Це був особливий народ, але він мав купу проблем, купу недоліків. Тому Бог з ними працював. Він хотів, щоб вони на цій дорозі в пустині посвятили себе для Нього.

Діло Боже рухають люди не тільки освячені, але посвячені. Такими були наші попередники Воронаєв на півдні, Ільчук, Нагорний на заході і багато інших. Освячення і посвячення – дві сторони медалі. Ревнуймо про святе життя.

Хто вимагав від Воронаєва покинути країну з достатками? Зі свободою і демократією, які Україні досі лише сняться. Невже Воронаєва Бог полюбив більше, як нас? Невже для нього Бог мав щось більше, ніж для нас? Ні. Просто ця людина посвятила себе Богові повністю.

Сьогодні в Україні багато віруючих. І якби хоча десять відсотків з них були посвячені на Божу справу, ми би рухалися набагато швидше й ефективніше.

Життя наше дуже коротке. Але імена людей, які посвятили себе для Бога, золотими літерами будуть записані у книгу життя на небесах. Праведні будуть сіяні на небі, як зорі, каже Даниїл.

З любові до Ісуса ми маємо з доброї волі посвятити себе на служіння. Батьки, посвятіть себе – і ваші діти будуть віруючі. На першому місці має бути не служіння в церкві, а служіння в сім'ї і дітям. Так сказав Ісус Навин. «А я і мій дім будемо служити Богові...» Це добровільний вибір. Від нас, а не від Бога залежить посвячення Йому. А це ми можемо зробити лише тоді, коли ми любимо Його. Коли немає любові, під автоматом можна гнати – нічого не вдається. З лінивого робітника не буде косаря. Божу справу на землі рухають добровольці, спонукувані любов'ю до вічного Бога.

Чим ми можемо бути корисними Богові? Почнімо з дому, щоб діти побачили: тато в мене справді віруючий. Тато носить в собі образ Божий. Нашим дітям не треба золота, не треба розкішного життя, їм потрібна міцна віра в Ісуса Христа. І тоді вони будуть щасливими. Найбільше багатство, яке передав мені мій батько, – він молився за мене. Це дорожче за мільярди.

Дорога мамо, дорогий батьку, молись за своїх дітей. Чоловіки, любіть своїх дружин. Дружини, посвятіть себе служінню вдома.

Але це ще не все. Посвятімо себе служінню своїм сусідам. Скажімо їм, що їх любіть Бог. Не кажіть, що п'ятидесятники найкращі, не хваліться своєю вірою, покажіть, що у вашому серці живе Той, Хто хрестить Духом Святим і вогнем.

Посвятіть себе на служіння Господеві, і Дух Божий буде наповняти вас. Ні в чому Україна не має сьогодні такої потреби, як у посвячених людях.

І третє – ми багато говоримо про Ісуса як про Того, Хто хрестить Духом Святим. Але ми мало говоримо про інше. Хрещених багато, але сповнених мало. А щоб сповнятися, треба ревнувати. Треба шукати Божої сили. Шукати ведення Духом Святим.

Ми мало наповнені Духом Божим. А Господь каже: «Не війнством і не силою, а Духом Моїм...» Ревнуймо про сповнення і ведення Духом Святим.

По чому можна побачити, що людина сповнена Духом Святим? Перше – вона

любить Боже Слово і підкоряє йому своє життя. Вона не вигадє дурниць, не літає за пророцтвами, аби підтвердити свою лживу позицію, не йде за лідерами, які давно збочили, вона своє життя підпорядковує авторитету Святого Писання. Іншого шляху немає. Якщо моє життя не відповідає Писанню – я мідь дзвінка, бубон гудячий і всяка інша річ, яка гуде, але життя в ній немає. Життя дає Слово Боже.

Дух Святий посланий нам не тільки для говоріння мовами. Він посланий, щоб жити в нас, як у храмі. Щоб формувати в нас образ Ісуса. Я не розумію тих служителів, які свою натуру не змінюють. Я боюся за них, бо віруюча людина має переживати преображення. Дивлячись на Ісуса, ми преображаємося в образ Його. З буйного стає тихий. З скупого – щедрий. З злого стає добрий. З жорстокого – лагідний. Це робить Святий Дух. Без Божого Духа ти себе не зміниш. І країна не така, і зарплата не така, і жінка не така... Чому? Бо пішов не тою дорогою.

Дух Святий – це Дух вдячності. Ісус дякував Отцеві за той хрест, який Його чекав, за ту долю, яка була призначена Йому, і молився за нас.

Отож насамперед віруючі люди мають бути вдячними – вдячними за все. Біблія каже: «За все дякуйте...»

По-друге – посвятімо себе. Якби розбійник, який був на Голгофі, скоріше зустрівся з Ісусом, він не помер би ганебною смертю. Він посвятив би себе, як посвятила самарянка. Ця жінка мала погану репутацію, вона соромилася людей, її життя було невлаштоване, все летіло шкереберть. Але зустрілася з Ісусом – все стало на місце. Була без настрою – пішла з настроєм. Була без надії – пішла з надією. Соромилася людей – а тепер сама біжить до них, кажучи: «Я знайшла Месію!».

Як важливо нам бути посвяченими людьми. Павло себе посвятив. Його б'ють – але він не відступає. Його судять – а він твердо стоїть на своєму. З нього сміються – а він молиться. Його проклинають – а він благословляє. Він знав свою ціль, він пізнав Спасителя, Який послав Себе за всіх нас. І Христос гідний того, щоб Церква посвятила себе для Нього.

І останнє – нам треба ревнувати про сповнення і ведення Святим Духом. Тоді ми побачимо чудеса – в Одесі і у Львові, в Чернігові і в Луганську, в Донецьку, у Тернополі і в Криму. Хай Бог благословить нас.

Христос вивів нас і веде дорогою, щоб навчити вдячності, посвячення і сповнення Духом Святим. Чи ми сприймемо Його уроки? Чи будемо пам'ятати цю дорогу?

Хай Бог збереже нас від того, щоб і про нас написали: «Вони хрестилися в морі, хрестилися в Мойсея, хрестилися в хмарі, їли той самий духовний хліб і пили напій, але не багатьом благоволив Господь...»

Берімо уроки з минулого. Не ловімося за хрещення, ловімося за руку Христову. Тільки тоді від нас піде світло, тільки тоді ми будемо сіллю.

КРУГЛИЙ СТІЛ З НАГОДИ 450-РІЧЧЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

У вівторок, 30 серпня, Рада євангельських протестанських церков Дніпропетровської області провела в Дніпропетровську круглий стіл на тему: «Пересопницьке Євангеліє: історичний, літературний та культурно-духовний аспекти».

У роботі круглого столу взяли участь старший пресвітер церков ХВЕ у Дніпропетровській області єпископ Михайло Мокієнко, перший пресвітер Центральної церкви ЄХБ м. Дніпропетровська Сергій Сизоненко, старший пастор церкви АСД у Дніпропетровській області Лев Вертило, голова релігійної громади УПЦ КП отець Орест, вікарій римано-католицької церкви у Дніпропетровській області Матій, директор Інституту церковно-державних відносин Сергій Найдюнов (м. Київ), представник регіонального Біблійного товариства у Дніпропетровську Тамара Нестерова, кандидат історичних наук Михайло Мокієнко та інші.

Під час круглого столу було обговорено ряд

питань, серед яких – уроки, які можна взяти з історії Пересопницького Євангелія, вплив Євангелія на Україну і українців, духовна сутність і сила Євангелія, шляхи подолання розриву між Євангелієм і суспільством тощо.

У проєкті резолюції круглого столу зазначено: «Ми вважаємо, що розвиток України має ґрунтуватися на спільних цінностях, і Пересопницьке Євангеліє засвідчує, що фундаментальні цінності в Україні є християнськими. З великим жалем мусимо зазначити, що відхід від євангельських цінностей деморалізує суспільство та підірвав підвалини української держави».

Були прийняті звернення до Президента, Кабінету Міністрів та Верховної Ради України, а також до Міністерства освіти і науки України.

У зверненнях, зокрема, наголошується: «Наша мета – це щасливі родини. Тому ми послідовно будемо відстоювати і впроваджувати сімейні цінності в суспільстві, а також вимагатимемо, щоб усі державні органи влади здійснювали свою діяльність на користь натуральної моделі сім'ї».

Прес-служба Дніпропетровського обласного об'єднання ЦХВЕ.

РАДА ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ ПРЕЗЕНТУВАЛА СВІЙ ОФІЦІЙНИЙ ВЕБ-САЙТ

Рада Євангельських Протестантських Церков України відкрила своє офіційне представництво у всесвітній мережі Інтернет.

Про це головуючий у Раді єпископ Леонід Падун повідомив учасників чергового засідання РСПЦУ, яке 25 серпня відбулось у Києві.

Для зручності адреса веб-сайту співзвучна з аббревіатурою Ради: www.repcu.org.

Мета сайту – створення інформаційного ресурсу, на якому буде консолідовано об'єктивну та достовірну інформацію про духовну й суспільно-корисну діяльність євангельських Церков України, у тому числі у сфері соціального служіння та благодійництва. Поряд з цим

сайт буде інформувати про співпрацю та спільні заходи євангельських християн у форматі Ради Євангельських Протестантських Церков України.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Світ змінився і продовжує змінюватись. Той, хто ще не в мережі, безнадійно відстав від сучасності або ж він належить до тих небагатьох щасливчиків, які не йдуть в ногу з часом і не користуються «благами» цивілізації. Інформаційний світ змінює вигляд християнства, але суть християнства, як і раніше, залишається незмінною і вічно актуальною.

ІНТЕРНЕТ І ХРИСТІЯНСТВО

Мережа: нові можливості — старі проблеми

Коли ми говоримо про мережу, то маємо на увазі передусім Інтернет і багато інформаційних можливостей, які він нам надає.

Нові можливості: віртуальність, мобільність, інформаційність, обізнаність, різноманітність, гнучкість, широта, доступність.

Але замість того, щоб економити наш час і підвищувати продуктивність, ці можливості насправді виявляють нашу гріховність.

Віртуальність — це відірваність від звичайного людського спілкування; мобільність — постійне запізнення через нездатність встигати за прискореним сучасним життям; поінформованість — незнання істини і реальної природи речей. Бум інформації приніс із собою втрату смислу... Ми поінформовані, але не глибокі у пізнаннях (знання є, а мудрості не вистає).

Обізнаність — це порожнеча і неосвіченість. Ми знаємо все і про всіх, але це знання робить нас пихатими і спустошує.

Старі проблеми

Доступність гріха, Інтернет-залежність, ігрова залежність, порнозалежність, психофізична втома (через неактивний спосіб життя), пасивність, духовні лінощі, депресія, розчарування... Цей список можна продовжувати і продовжувати. Він відображає нездоровий стан людського суспільства. Світ в цьому плані не змінився на краще. Чи став він гіршим з наступом інформаційної ери? Багато пророчать, що наша ера стане попередницею апокаліпсису. Однак світ сьогодні не більш грішний, ніж за часів Ноя, Содому і Гоморри. Він інший у зовнішніх проявах життя, але такий, як і завжди, у внутрішньому вимірі.

Проблема гріха залишається актуальною, а мережа — одна з витончених форм, де може проявитися гріх. Гріх у віртуальній зоні також віртуальний, і з одного боку, він здається несправжнім, штучним і лише потенційно можливим, але відчуття внутрішнього і душевного розладу через «віртуальний» гріх таке саме, як і від вчиненого у звичайному житті. Гріх у віртуальній зоні не менше небезпечний і руйнівний, тому потреба берегтися від гріха як ніколи актуальна і необхідна.

Бути християнином

Що означає бути християнином, перебуваючи в мережі? Хто такий християнин взагалі? Звернімося до Нового Заповіту, де вперше зустрічається слово «християнин»: «... і в Антіохії найперш християнами названо учнів» (Дії 11:26). Учнів Ісуса Христа, які збиралися разом в місті Антіохії (Сирія), було названо християнами. Відтоді ця назва закріпилася за тими, хто вірує в Ісуса. До цього доленосного моменту віруючих називали учнями Ісуса Христа, що дещо точніше відображає суть віри. Віра полягає не у простому християнському сповіданні, вона передбачає особисте учнівство, наслідування, наставництво.

Натомість сучасне християнство базується на простих і доступних для всіх сповіданнях, не торкаючись суті. У цьому і вся проблема. Християнином назватися легко, а ось жити по-християнськи важко.

То що ж означає бути християнином? Це значить бути реальним, а не номінальним послідовником Ісуса Христа. І конфесійне забарвлення тут другорядне. Адже кожна християнська конфесія і деномінація мають у своїх рядах і кращих, і гірших представників. Це лише «горизонтальний» вимір Церкви як співтовариства Божого народу.

Як бути реальним послідовником Христа? Чи означає це тільки виконання чотирьох простих правил: молитися, читати Боже Слово, ходити до церкви і свідчити про Христа? Суть християнської віри — це внутрішнє прагнення до послуху, яке динамічно виражається не лише в простих виявах віри, але і в глибокому розумінні своєї зіпсованої людської сутності і природи Бога.

Необхідно розуміти, що потяг до гріха лише проявляється через Інтернет. Не можна сказати, що я сам по собі добрий і хороший, а мої прогріхи пов'язані лише з Інтернетом як місцем зіпсованим, викривленим і гіршим. Написано: «Для чистих все чисте...» (Тит. 1:15). Іншими словами, якщо ти зіпсований, то й захоплюєшся ти зіпсованим. У цьому плані стан «бути християнином» починається з духовної діагностики й усвідомлення своєї слабкості і зіпсованості. Адже тільки коли я захворю, я потребу лікаря і ліків. У цьому смислі, християнин — це не стільки той, хто не грішить, як той, хто кається і виправляється.

Другий важливий момент, що стосується християнства, — це внутрішнє прагнення перебороти власний гріх. Слова Христа: «Іди собі, але більш не гріши!» (Ів. 8:11) — це не лише емоційне бажання Бога, а й заклик! Христос звертався з цим закликом не лише до Своїх послідовників під час Свого життя на землі. Він звертається і нині до кожної віруючої людини, що кається у своїх гріхах.

Третій важливий момент — це розуміння сутності християнства. А вона полягає не в моралізуванні і не лише в самодисципліні, а в зростанні «у благодаті і правді» (Ів. 1:14; 2 Петр. 3:17-18). Благодать і правда — це та «пожива» для християнина, яка дозволяє правильно зростати і розвиватися.

ЯК ЗБЕРЕГТИ СІМ'Ю

Кілька годин тому я відправив листа жінці, яка звернулася до мене за консультацією. Її зраджує чоловік... Важка ситуація. Важка тому, що немає поради, скориставшись якою, жінка може бути впевнена — її сім'я збережена.

Звичайно, вона може спробувати стати «ідеальною» дружиною: навчитися усміхатися і уважно слухати чоловіка. Може записатися на фітнес і серйозно зайнятися своєю фігурою. Подібно до безіменної «добродійної дружини» із старозаповітної книги Приповістей, вона може кинути всі сили на утримання дому в ідеальному порядку, маючи успіх при цьому і в малому бізнесі... На жаль, усі ці героїчні зусилля будуть марними, поки сам чоловік не вирішить, що він також хоче зберегти сім'ю.

Я написав жінці кілька порад, а в кінці додав, що, незалежно від того, яке рішення прийме її чоловік, вона може знайти утіху в Бозі — адже Він чудово знає, що відчуває той, чий любов зрадили.

На жаль, останнім часом доводиться зустрічатися з такими випадками все частіше й частіше. Мабуть, від них не застрахований ніхто. І особливо сім'ї розпадаються з ініціативи чоловіків.

Чоловіки та інтим

У житті будь-якого нормального чоловіка одне з найважливіших місць посідає інтим (а також думки про нього). Це стає очевидним при аналізі сучасної реклами. Зауважте, скільки реклами товарів, призначених для чоловіків, побудовано на обґрунтуванні цієї теми. Чоловічі дезодорант, бритва, авто, комп'ютери... У рекламних роликах цих товарів постійно спостерігається сексуальний мотив.

Коли ж рекламуються товари для жінок, тема спливає значно рідше. Чому? Автори реклами чудово знають, як притягувати споживачів і як досягти максимального ефекту за найкоротший термін.

Ця «надлишкова» (якщо можна так сказати) сексуальність чоловіків — не помилка Творця. Ті самі гормони, що перетворюють життя чоловіка на постійну боротьбу із спокусами, допомагають йому виживати і перемагати. Вони спонукають його до битв. Вони змушують чоловіків змагатися і доводити, хто з них перший. Ними обумовлюється і чоловіча агресивність. Але в сучасному суспільстві багато цих рис виявляються непотрібними. Нам не треба битися з дикими звірами, а наших принцес не викрадають дракони. Агресивність же майже завжди сприймається як негативна риса, хоч в минулому без неї було б важко захистити свій дім і країну.

Навіть після 40-50 років, коли кількість гормонів спадає, чоловіки продовжують думати про інтим по кілька разів на день. У середньому ж чоловіки сфокусовані на цій темі втричі частіше, ніж жінки.

Здавалося би, у думках про інтим в рамках християнського шлюбу нема нічого, гідного осуду. Але не все так просто. Нереалізовані бажання перетворюються на фантазії, і тут прихована проблема: ні одна дружина, навіть найдосконаліша, не в змозі конкурувати з тією «музою», яка часом народжується в чоловічій уяві. Реклама, журнали, фільми, вирвані з контексту біблійні уривки «допомагають» повірити в казку про ідеальну жінку. І якщо дружина не відповідає цим стандартам, чоловік починає почуватися невдахою.

«Розумний в гору не піде!»

З такими проблемами стикалися чоловіки не лише в сучасному світі. Йов — персонаж одної із найдавніших біблійних історій — казав: «Умову я склав був з очима своїми, то як буду дивитись на дівчину?» (Йов. 31:1). В одному вірші він говорить одразу про дві складові своєї боротьби із спокусами: зовнішнє обмеження для очей і внутрішнє — для помислів.

Чомусь нам, сучасним чоловікам, здається, що зовнішні обмеження потрібні лише для слабких. Нам хочеться зіткнутися з небезпекю і здолати її. Але спокуса — це той ворог, битися з яким нам доведеться в будь-якому випадку. Не треба героїстувати. Там, де це можливо, краще уникнути спокуси і визнати свою слабкість.

Деякі обмеження цілком очевидні: певні телепрограми, журнали, фільми. Але ж навіть в невинних фільмах, книгах, журналах може бути прихована небезпека. Через них ми «засіємо» свою голову образами та ідеями, які потім дають сходи. Йов склав умову, щоб не дивитись на дівчину. Помисли — ті сходи, які проростають із «засіяного» насіння. Немає нічого поганого в тому, щоб подивитися

дружиною доводиться консультувати як жінок, так і чоловіків. Але існує правило: я ніколи не буду зустрічатися індивідуально з жінкою, як і моя дружина не зважиться на таку зустріч з чоловіком. Це може здаватися непотрібним обмеженням, яке заважає служінню. Хіба не повинно любляче подружжя довіряти одне одному? Навіщо такі обмеження?

Питання не в недовірі. Чіткі межі допомагають уникнути двозначних ситуацій. Окрім того, вони захищають не тільки мене самого, а і всю сім'ю від чуток і припущень. Найтяжче виправдатися від підозр, які ніхто не висловлює публічно. Я дорожу своєю сім'єю, і чіткі межі показують, наскільки вона важлива для мене. Це так само, як міцний паркан допомагає зрозуміти, що господар дорожить тим, що за ним знаходиться.

Головна причина падіння криється не в фізіології чоловіка як такого, не в його сексуальності, а в його «душі». Свого часу сатана зіграв на певних струнах чоловічого серця, і вони продовжують звучати досі. Чоловік хоче бути сильним і незалежним. Сатана запропонував чоловікові незалежність: «... будете як Боги». Ми хочемо бути сильними. Нам часом здається, що втікати від гріха — це не для нас, ми його й так переможемо своєю стійкою витримкою і молитвою.

Але апостол Павло категорично не згоден з таким підходом до спокуси. Він пише: «Я тілесний, проданий під гріх» (Рим. 7:14). Павло усвідомлює, що не може бути повністю упевнений в собі, і ця думка робить його сильним. Усвідомлюючи своє безсилля, він приходить до Бога і одержує від Нього допомогу.

Звичайно, зробити це непросто. Складно признатися, що борешся з гріхом, котрий живе всередині тебе. Простіше звинуватити зовнішні обставини.

У малих сімейних групах, котрі ми проводимо, є спеціальне заняття, на котрому

тільки чесно, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — думайте про це!» (Фил. 4:8).

Не менш важливо контролювати і змінювати обставини. Згадаймо, що коли дружина єгипетського царедворця захотіла спокусити Йосипа, він не почав боротися з гріховними думками гарячою молитвою. Недовго думаючи, він просто втік від розпусної жінки.

Про користь самообмежень

Є ситуації, уникати яких цілком природно. Але є обмеження, які можна і треба встановити самостійно. Наприклад, нам з

ми радимо: «Прийміть свою дружину як подарунок від Бога». Вона — та, котру Він призначив вам. Тому запросіть її на побачення. Проведіть час удвох, без дітей і друзів. Постарайтеся не говорити про поточні проблеми: про ціни, роботу, дітей. Поговоріть один про одного: про свої мрії і розчарування, про страхи і надії. Врешті-решт, просто зізнайтеся один одному в коханні! Можу вас запевнити, якщо ви прожили разом більше п'яти років, зробити це не такто просто. Але варто спробувати! Закохайтесь у свою дружину знову!

Лев Грінфельд.
Місія «Повернення до Бога».

БІБЛІЯ ПРО ГРОШІ

Господь також хоче, щоб ми довіряли Йому свої потреби: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6).

Усе, що маємо, належить не нам, а Богові: «Господня земля і все, що на ній, вселенна й мешканці її» (Пс. 24:1). Тому я не маю права використовувати це так, як до вподоби мені. Я — лиш розпорядник тих засобів, які довірив мені Бог. Тому я повинен використовувати ці засоби на Боже діло.

Що це за діло? По-перше, християни покликані забезпечувати свої сім'ї: «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирікся віри і він гірший від невірної» (1 Тим. 5:8). По-друге, — ділитися з тими, хто відчуває потребу, особливо з братами і сестрами по вірі: «Хай не буде для інших полегша, а тягар для вас, але рівність для всіх. Часу теперішнього ваш достаток нехай нестаткові їхньому допоможе, щоб і їхній достаток був на ваш нестаток, щоб рівність була, як написано: «Хто мав багато, той не мав зайвини, а хто мало, — не мав нестатків» (2 Кор. 8:13-15); «А хто слова навчається, нехай ділиться всяким добром із навчаючим. Не обманюйтеся — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне! Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне. А роблячи добре, не змуджуймося, бо часу свого пожнемо, коли не ослабнемо» (Гал. 6:6-9).

Спитайте себе: «А як я розпоряджаюсь Божими засобами? Чи задоволений цим Бог?».

Бог використовує гроші з певною метою. Насамперед, щоб задовольнити наші насущні потреби: «Хліба нашого насущного дай нам сьогодні» (Мт. 6:11); «А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тим. 6:8).

Із контексту видно, що жадібність за своєю природою ненаситна, вона не має меж. Тому апостол Павло і вчить нас бути задоволеними тим, що Господь нам вже дав зі Своєї великої милості, і не повторювати помилок зі старої казки О. С. Пушкіна про золоту рибку.

По-друге, через гроші Бог хоче випробувати нас і виховати наш характер і особистість: «Я вельми потішився в Господі, що справді ви вже нових сил набули піклуватися про мене; ви й давніш піклувалися, та часу сприятливого ви не мали. Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім. Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:10-13).

Цар Соломон — наймудріший з людей — сказав: «Віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відрікся і не сказав: «Хто Господь?», і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога» (Прип. 30:8-9).

Жадібність і грошолобство — це гріх: «Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невіллиці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (2 М. 20:17); «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибіль. Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому від-

давшись, дехто відбився від віри й поклав на себе великі страждання» (1 Тим. 6:6-10); «Будьте життям не грошелолюбні, задовольняйтесь тим, що маєте. Сам бо сказав: «Я тебе не покину ані не відступлюся від тебе!»». Тому то ми сміливо говоримо: «Господь — мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?»» (Євр. 13:5-6).

А ось слова Ісуса: «Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його». І Він розповів їм притчу, говорячи: «В одного багача гоїно нива вродила була. І міркував він про себе й казав: «Що робити, що не маю куди зібрати плодів своїх?»». І сказав: «Оце я зроблю — порозвалюю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток. І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!». Бог же до нього прорік: «Нерозумний, — ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготував?»». Так буває і з тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога» (Лк. 12:15-21).

Висновок напрошується сам: ніякі земні багатства не зможуть спасти людину ні від смерті, ні від суду, ні від гніву Божого. Тому Ісус і сказав: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою зажадають? Або що дасть людина взамін за душу свою?»» (Мт. 16:26).

Книга Приповістей застерігає нас від бажання швидко розбагатіти: «Вірна людина багата на благословення, а хто спішно збагачується, непокараним той не залишиться... Завидуюча людина спішить до багатства і не знає, що прийде на неї нужда» (Прип. 28:20, 22); «Багатство, заскоро здобуде, — поменшується, хто ж збирає помалу — примножує» (Прип. 13:11).

Добро, нажите неправедними шляхами, розбиває сім'ї: «Зажерливий робить нещасним свій дім, хто ж дарунки ненавидить, той буде жити» (Прип. 15:27).

Любов до грошей породжує ненаситність: «Хто сріблом кохає, той не насититься сріблом, хто ж кохає багатство з прибутком, це марнота також! Як маєток примножується, то множаться й ті, що його поїдають, і яка користь його власникові, як тільки щоб бачили очі його?» (Екл. 5:9-10).

Любов до грошей — корінь усього лихого: «Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри й поклали на себе великі страждання» (1 Тим. 6:10). Зверніть увагу, що не гроші чи багатство є джерелом всього лихого, а грошолобство, тобто любов до грошей.

Не можна служити Богові і грошам: «Ніхто двом панам служити не може, — бо або одного зневажить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові

служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Чи може людина обманути Бога? «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: «Чим ми Тебе обманили?»» — Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люди ти весь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню та

не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:8-12).

Господь хоче, щоб наші давання були щедрими і добровільними: «Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо і щоб надії не кляли на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедри та пильні, щоб збирали собі скарб, як добру основу в майбутньому, щоб прийняти правдиве життя» (1 Тим. 6:17-19; див. також 2 Кор. 8:1-9; 2 Кор. 8:11-12; 2 Кор. 9:6-15).

Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його: «Через те вам кажу: Не журитесь про життя своє — що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє — у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них? Хто ж із вас, коли журиться зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного? І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, — не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі не вдягався отак, як одна з них. І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а завтра до печі кидається, Бог отак зодягає, — скільки ж краще зодягне Він вас, маловіріні! Отож не журитесь, кажучи: Що ми будемо їсти чи: Що будемо пити або: У що ми зодягнемось? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам дасться. Отож не журитесь про завтрашній день — бо завтра за себе само поклопочетесь. Кожний день має досить своєї турботи!» (Мт. 6:25-34).

Господь бажає, щоб ми були милостивими і ділилися з вбогими: «Хто погорджує ближнім своїм, той грішить, а ласкавий до вбогих — блаженний» (Прип. 14:21).

Господь хоче, щоб ми кликали до Нього в дні скорботи: «І до Мене поклич в день неволі — Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс. 50:15).

Бог турбується про тих, хто любить Його: «Добрий Господь, пристановище Він у день утиску, і знає Він тих, хто на Нього надіється!» (Наум 1:7).

ПОЖЕРТВУВАННЯ

Хтось назвав гаманець «останньою фортецею». І справді, гроші — це останнє, що ми довіряємо Богові в житті. Ісус неодноразово висловлювався про гроші. Він казав, що неможливо служити Богові й мамоні (Мт. 6:24). Слово «мамона» походить від арамейського слова «багатство» і має один корінь з єврейським словом, що означає «те, чому довіряєш» чи «те, на що надієшся». Іншими словами, ми не можемо довіряти одночасно і Богові, і грошам. Або гроші є нашим джерелом життя, щастя, радості, безпеки, або Бог.

У Старому Заповіті люди жертвували десятину частину всього, що мали, Богові. То скільки жертвувати повинні ми, живучи в період не Закону, а благодаті? Зрозуміло, що Богові наші гроші не потрібні. У Нього й так є все, що Йому необхідно. Але Господь хоче благословити кожного з нас і дає нам можливість виявити свою любов до Нього і до ближнього на ділі, а не на словах.

ЗЛОДІЙ ОБМАНЮЄ САМ СЕБЕ

«Не кради!» — так звучить восьма заповідь Закону Божого, викладена в Книзі Вихід 20:15. Смісл заповіді очевидний: це заборона злодійства, тобто будь-якого зазіхання на чужу власність. Бог очікує, щоб ми поважали права інших на недоторканність їх власного майна. Статистика свідчить, що злодійство — найбільш поширений злочин у всьому світі. Воно набуло характеру важкої хронічної хвороби, яка вражає як простий народ, так і представників влади. Окрім того, якщо ми розглянемо восьму заповідь у світлі біблійного вчення, то побачимо, скільки її порушень не врахувала жодна статистика.

Вам коли-небудь доводилось бачити, як продавець заподадливо розхвалює яку-небудь річ з метою позбутися її і одержати гроші, але при цьому замовчує про наявність дефектів у товарі? Цим він спонукує недосвідченого покупця придбати неякісну річ.

Існує й інша крайність. Чи доводилося вам бачити людину, надзвичайно досвідчену в «діловій винахідливості»? Вона може домовитися про купівлю

потрібної їй речі і для того, щоб значно зменшити її вартість, вдається до ретельного вишукування недоліків, тріщин, подрапин. Придбавши покупку за низькою ціною, вона приходить додому і починає хвалитися своїм друзям. Бог осуджує таке, тому що це порушення заповіді, яка проголошує: «Не будете красти, і не будете неправдиво заперечувати, і не будете говорити неправди один на одного!» (3 М. 19:11).

Чи можете ви стверджувати, що у вашому бізнесі, у всіх торговельних оборудках все цілком чесно?

Чи можуть ті, хто займається торгівлею, сказати, що всі ваги і шальки, які в них є, відповідають стандартам? Про неправильні ваги і шальки Святе Писання висловлюється цілком однозначно. Наприклад: «Вага неоднакова — то огида для Господа, а оманливі шальки недобрі» (Прип. 20:23).

Чи всі роботодавці можуть сказати, що вони чесно ставляться до тих, хто працює на них? Чи висувають вони помірні вимоги своїм працівникам? Чи назначають їм відповідну оплату за зроблене? Біблія осуджує і тих, хто нечесний в цьому питанні: «Ось голосить заплата, що ви затримали в робітників, які жалі на ваших полях, — і голосіння женців досягли вух Господа Саваота!» (Як. 5:4).

А чи завжди чесні працівники зі своїми роботодавцями? Наскільки сумлінно виконують вони доручену їм справу? Чи не обкрадають своїх господарів, проводячи робочий час в бездіяльності чи лінощах, погано виконуючи обов'язки, за які отримують платню?

Чи були ви коли-небудь винні в порушенні цієї заповіді? Чи не ухилялися від оплати за проїзд, коли в громадському транспорті було так багато народу, що контролер вас не помітив? Перед Богом однаково грішно, чи ми виносимо щось дрібне з великого підприємства, а чи беремо в іншої людини те, що нам не належить.

Насправді Богові байдуже до вартості чи кількості вкраденого, для Нього не має значення, у кого взяли річ. Сам вчинок крадіжки протиправний.

Звичайно ж, ніякі правоохоронні органи не можуть виявити всі крадіжки і притягнути всіх винних до відповідальності. Тому часто люди поводяться нечесно, думаючи, що ніхто цього не побачить і ніхто про це не дізнається. Але думати так — велика помилка.

Розповідають історію про батька та сина, які потайки прийшли на чужий баштан. Батько звелів: «Я піду по дині, а ти стій тут і поглядай туди-сюди». Син на всяк випадок уточнив: «А вгору дивитися не треба?».

Ми можемо приховати свої вчинки від людей, але як зробити, щоб їх не помітив Бог? Ніяк.

«Не обманюйте себе, — говорить апостол Павло в одному зі своїх листів. — ... ні злодії, ні користолоубці... Царства Божого не впадують вони» (1 Кор. 6:9-10).

ЗАВЖДИ БУТИ В ДУСІ

«І кажу: ходіть за Духом — і не вчините пожадливості тіла...»
(Гал. 5:16).

Грецьке слово *peripateo* — «ходити», зустрічається в Новому Заповіті 95 разів. Воно складається зі слів *peri* — навколо, близько, навкруги, а в багатьох випадках вживається в значенні «дотично», «відносно»; і *pateo* — ходити, крокувати, тупцювати. Разом слово *peripateo* перекладається як «ходити кругом, проходжуватися, прогулюватися». Часто його перекладають «жити», тому фразу «ходити за Духом» можна ще перекласти як «жити в Дусі».

Значення слова передбачає, що людина так часто ходить в одне і те саме місце, що воно стало рідним, стало частиною його життя. Один дослідник зауважив, що слово *peripateo* описує людину, яка ходить кудись однією і тією ж дорогою так часто, що може пройти нею із зав'язаними очима. Дорога їй добре знайома, тому що вона там живе і працює.

Під час написання Нового Заповіту слово *peripateo* часто вживалося в літературі у значенні «прогулюватися,

бродити, гуляти». Багато знавців грецької мови стверджують, що найточнішим перекладом фрази «ходіть за Духом» було би «гуляйте за Духом». Гуляти — означає йти поволі, неквапом. Людина, що прогулюється, не квапиться, не біжить — вона йде спокійно, не переживаючи, що кудись запізниться, ні про що не турбується. Ось що означає «ходіть за Духом». Коли людина «ходіть за Духом», її не долають сумніви і переживання, вона спокійна, в її серці мир.

У Посланні до ефесян Павло говорить, що, перш ніж прийти до Ісуса Христа, «ми проживали... у пожадливостях нашого тіла... чинили волю тіла й думок» (2:3). Тому нам і треба ходити за Духом, щоб тілесні бажання не взяли над нами верх.

Бог закликає нас піднятися на новий рівень взаємостосунків з Ним. На цьому рівні ми будемо мати любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, віру, милосердя, стриманість. Ці плоди виробляє в нас Святий Дух.

НАВЧАННЯ – НЕ ЦІЛЬ, А СПОСІБ ЖИТТЯ

5 вересня 2011 року відбулося святкове служіння з нагоди початку нового навчального року в ЛБС. Десять нових студентів стаціонарного відділення

санте. Він наголосив, що навчання — це не просто ціль, це постійний процес, і будь-яке служіння чи церква можуть бути успішними тільки тоді, коли вони орієнто-

Читаючи текст із Дій 2:17: «І буде останніми днями, говорить Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сни будуть снитися», Пол Ласанте наголосив, що минуле, тобто сни належать старшим, а теперішнє і майбутнє (пророцтва, видіння) — синам і дочкам.

Привітав студентів і працівників ЛБС із початком нового навчального року і пастор Львівської церкви ХВЕ «Голгофа» та відповідальний за освіту у Львівській області Володимир Лаба.

Завершив служіння єпископ обласного об'єднання ЦХВЕ у Львівській області Роман Ляховський. Він говорив про те, що учні Ісуса Христа можуть бути сильними й успішними тільки тоді, коли постійно перебувають у науці свого Вчителя.

Після служіння студенти розпочали перший день навчання, вивчаючи духовні основи (1 курс, викладач Андрій Грифель, магістр богослов'я, студентський пастор ЛБС) та Перше послання до коринтян (2 і 3 курси, викладач — місіонер з Канади Джон Ріал).

Прес-центр ЛБС.

приєдналися до навчання у семінарії. Зі словами настанови до студентів звернувся викладач і місіонер Пол Ла-

вані на виховання і розвиток молоді. По суті, усе наше життя — це навчання, яке вимагає зусиль і постійної праці над собою.

ВАЖЛИВА СПРАВА СЬОГОДЕННЯ

3 вересня на базі дитячого табору «Віфанія» у с. Визниці відбулася конференція для вчителів недільних шкіл Закарпатської області. Тема конференції — «Великий Учитель і Я».

«Ми поведемо цих дітей до Господа. Я рада, що є недільна школа. А те, що є труднощі, свідчить тільки про те, що недільна школа потрібна в наших церквах, — переконана відповідальна за роботу недільних шкіл Закарпатської області Віра Бабій».

Вчителі НШ мали нагоду поділитися свідченнями про досягнуті успіхи. Зокрема, Ірина Попович із с. В. Лучки розповіла: «У нас склалася дуже добра команда, яка задіяна в дитячому служінні, адже це важлива справа, яку ми робимо для слави Божої. Бог вибирає вірних і робить їх здатними до служіння».

Вероніка Мізін, вчителька недільної школи з Виноградова, говорила про єдність між вчителями НШ і батьками. А пастор церкви ХВЕ м. Мукачева Петро Бабій нагадав, що найкращим вчителем

був і є Ісус Христос. «Ми не зможемо навчати, якщо не перебуватимемо у Слові Божому! Ми можемо бути вчителями, якщо не будемо учнями».

Словом про Великого Вчителя з учасниками конференції поділився про-

Не секрет, що сьогодні недільна школа переживає певну кризу. Лише незначний відсоток учнів НШ після закінчення школи залишається в церкві. У чому причина? На дітей найбільше впливають батьки. Тому

повідник Валентин Опря. «Кажуть, діти — це наше майбутнє. Але насправді це наше сьогодні. Те, чого ми навчаємо їх нині, завтра ми побачимо в житті цих дітей! В недільній школі навчаються не просто маленькі діти, перед нами — майбутні служителі Божі, пастори, вчителі, пророки, євангелісти. Наш обов'язок — познайомити їх з Ісусом Христом...

працю треба починати з батьків». Промовець порадив вчителям залучати батьків до життя недільної школи, цікавитися життям своїх учнів, задіювати їх на загальних зібраннях у церкві, регулярно аналізувати й оцінювати роботу НШ тощо.

Прес-центр Закарпатського обласного об'єднання церков ХВЕ.

ЯЗИК ЖАЛИТЬ, ЯК ЗМІЯ

«...Та не може ніхто із людей язика втамувати, — він зло безупинне, він повний отрути смертельної» (Як. 3:8).

Поведінка отруйних змій відрізняється від поведінки неотруйних. Неотруйних змій, таких як боа-констрікторів і пітонів, можна приручити, брати в руки і навіть гладити. А з отруйними таке недопустиме, тому що вони готові вжалити у будь-який момент. Їх приручити неможливо.

Отрута змій міститься в маленькому мішечку позаду отруйних зубів. Змія впирається гострими зубами в жертву і випускає в ранку отруту, котра тут же потрапляє в кров. Вкусивши, змія розмикає зуби і відповзає. Жертва відчуває нестерпний гострий біль, паралізується нервова система, і, якщо терміново не вжити відповідних заходів, настає смерть.

Саме таку картину бачив Яків, коли писав: «... Та не може ніхто із людей язика втамувати — він зло безупинне, він повний отрути смертельної».

Яків порівнює язик з готовою в будь-яку мить вжалити отруйною змією. Це показує, що без допомоги Святого Духа нам не вдасться тримати під контролем свій язик. Тут вжите грецьке слово «*damazō*», що означає «приручити, підкорити, приборкати, загнуждати». Це саме слово зустрічається в Євангелії від Марка 5:4, де йдеться про гадаринського одержимого.

Але це слово описувало також приборкувача диких тварин. Виявляється, язик настільки ж важко приборкати, як і диких хижаків!.. «... Та не може ніхто із людей язика втамувати, — він зло безупинне», — говорить Яків.

Оскільки язик, як то кажуть, без кісток, практично неможливо передбачити, що з нього злетить наступної миті. Він схожий на змію, яка може лежати смиренно, не ворухнувшись, маючи цілком безпечний вигляд, а насправді вона чекає на жертву, в яку із задоволенням встромить отруйні зуби. Тому язик і «повний отрути смертельної».

Усі ми інколи говоримо щось недобре, неприємне просто тому, що в нас є язик. Яків стверджує, що неконтрольований язик — це спільна проблема всіх людей. Єдиний спосіб його приборкати — це просити Святого Духа його контролювати. У Біблії написано, що ніхто з людей не може стримати свого язика, але Святий Дух з цим успішно справляється. І тоді наш язик не буде більше нікого жалити, не буде ставити нас у незручне становище і змушувати червоніти. Святий Дух готовий допомогти кожному з нас приборкати нестримний язик. То чому б нам не попросити Його про це просто зараз?

СІЙТЕ ДОБРІ ЗЕРНА В ДИТЯЧІ СЕРЦЯ!

Посіяне в дитинстві назавжди лишається в пам'яті і свого часу приносить плід. Саме тому один із важливих напрямків євангелізації місії «Добрий Самарянин» (м. Рівне) — проведення дитячих літніх таборів.

Цього літа місія «Добрий Самарянин» провела 31 триденний дитячий табір, вісім з яких — під час наметових служінь. Загалом у дитячих таборах, які проводилися у Полтавській, Рівненській, Житомирській, Львівській областях і в АР Крим, змогли побувати близько 1730 дітей.

У Криму нелегко проводити християнські заходи. Там панує своєрідна духовна атмосфера. Лише після спільної молитви Господь обновлює сили і допомагає вистояти у труднощах. Цьогоріч на території АР Крим місія «Добрий Самарянин» провела чотири табори, які відвідали загалом близько 270 дітей.

У с. Бряньському стався особливий випадок. 15-річний Борис довгий час хворів на церебральний параліч. Він був у таборі минулого літа і весь рік активно й стабільно приходив на зібрання. Місіонери вирішили молитися за його одужання. І хлопчик почав поступово одужувати. Це побачили батьки і також стали відвідувати зібрання. Цього року Борис прийшов у табір разом з батьками. Вражені і задоволені побаченням, вони просили організовувати такі табори не тільки для дітей, а й для дорослих.

Три дні табору — це три дні яскравих вражень, веселого настрою і піднесення. За цей короткий час діти багато дізнаються про Бога, змінюють ставлення один до одного і до батьків.

На третій день табору зазвичай запрошуються батьки. Для організаторів це найбільш відповідальний момент, адже це шанс достукатися до їхніх сердець і запросити на зібрання. Кожен наставник пам'ятає, що він євангелізує не лише дитину, але і її батьків, адже дитина, прийшовши додому, усе їм розповідає.

Зерно посіяне. Діти почули про Того, Хто дає сили боротися зі спокусами і перемоги. Хто не залишить навіть тоді, коли найрідніші відвернуться. Хто полюбить їх навіки і ніколи не зрадить.

Ірина Наумець.

№ 8 (83) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2011 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023